

Gemma Armengol

El dia que el metro se'ns va empassar

Il·lustracions de Tatay

Capítol 1
La Clàudia fa tard

El sol del primer dilluns de maig entra sense demanar permís per les finestres de 3r A. Els alumnes arriben, seuen als llocs respectius i, de mica en mica, fan el silenci que els demana la mestra. N'hi ha que tenen calor, uns altres pensen en l'hora d'esmorzar i la resta en què faran en plegar de l'escola. Al Roc, però, només l'amoïna el pupitre buit de la Clàudia.

—Ja torna a fer tard! —mussita i es concentra a mirar la porta, no sigui cas que, si ho desitja molt fort, la seva amiga aparegui de cop i volta.

Avui, el curs de la Clàudia i el Roc fa la sortida de primavera. Aniran en metro a visitar el Museu Marítim de Barcelona. Al Roc li agrada viatjar en metro. Quan hi va amb els pares, imagina que un dia baixaran pels túnels avall, avall fins a sortir a Austràlia; seria divertit arribar al capdamunt de les escales mecàniques i trobar-se un cangur!

La mestra, des del davant de la pissarra, els dóna instruccions abans de marxar:

—Sobretot, no us despisteu. —La seva veu dolça i tranquil·la avui és aguda i nerviosa.— Agafarem el metro a Lesseps i baixarem a Drassanes. És la línia verda, els rètols de les parades són d'aquest color. No cal que porteu

les motxilles, només agafeu l'esmorzar i feu una filera per sortir.

Un rebombori de cadires i xerrameca omple l'aula. El Roc s'acosta a la mestra:

–Pilar, la Clàudia no hi és.

Ella es mira el rellotge del canell abans de respondre:

–Ja ha passat mitja hora, no crec que vingui. –Busca dins la bossa i en treu el mòbil.

–I no la podem esperar?

La Pilar no contesta, està comprovant que no té cap missatge ni trucada. Deixa anar un esbufec. Llavors, s'adona que el Roc continua plantat davant seu esperant una resposta.

–Què et passa?

–La Clàudia...

–I jo què vols que hi faci?

–Però no podem marxar sense ella! –es queixa el Roc amb els braços encreuats.

–Va, no m'atabalis i posa't a la fila.

El Roc es col·loca al final de la cua mentre sent com la ràbia li creix a la boca de l'estómac.

Si la seva millor amiga no ve, la sortida no serà gens emocionant. El Roc té altres amics, però amb la Clàudia és especial. Es van fer amics el primer dia de P3. Ell jugava al pati amb la sorra, quan la Clàudia se li va acostar i, sense solta ni volta, va agafar un grapat de sorra i l'hi va plantar damunt el cap. Els cabells negres li van quedar ben blancs i la Clàudia va esclatar a riure. Llavors el Roc també va omplir-li el cap de sorra a ella i ho va trobar divertit. Així van passar una bona estona, empastifant-se l'un a l'altre i pixant-se de riure, fins que els va entrar sorra als ulls i van córrer cap a la mestra bramant com un de sol. Des d'aquell dia, la Clàudia i el Roc són amics inseparables.

El grup amb prou feines ha posat un peu al carrer quan apareix la Clàudia; camina com si l'empaitessin i la seva mare la segueix quatre passes enrere. Amb una cara de pam, es col·loca a la fila al costat del Roc. La mare arriba panteixant i parla un moment amb la professora, però ell només sent la Clàudia:

–Necessito uns pares nous! –Encreua els braços damunt el pit, la cua de cavall li balla.– Un dia marxaré ben lluny i els deixaré amb un pam de nas.

–Què t'ha passat? –El Roc li fixa els ulls curiosos, emmarcats pel serrell.

–Havia de passar les vacances amb el pare, però vindrà també la seva xicota i ja no vull anar-hi. –La seva cara, rodona com la lluna plena, ara està arrugada entre cella i cella.– La mare m'ha dit que no em puc quedar sola a casa i vol enviar-me amb els cosins, que són uns idiotes.

–No són aquells que tenen piscina? –recorda el Roc.

–M'és igual! Si no puc tenir el pare i la mare junts..., no penso compartir el pare amb una altra!

Quan els seus pares li van dir que se separaven, ara fa sis mesos, ella va plorar una bona estona. El primer que va pensar va ser que havia fet una cosa molt grossa que havia enfadat els pares de valent. Tant, que ja no volien viure plegats amb ella. Els pares, però, li van assegurar i reassegurar que no era per res que hagués fet. Li van dir que l'estimaven igual que sempre, però la Clàudia no s'ho va creure i encara no s'ho creu; si l'estimessin com sempre, viurien tots tres junts, i no en pisos diferents. Durant un temps, va pensar que el pare i la mare només s'havien esbronat molt fort i que, tard o d'hora, el pare deixaria

d'estar enfadat i tornaria a casa. Fa un mes, però, les il·lusions de la Clàudia es van esfumar quan el pare li va presentar la Lluïsa, *la meva xicota*, li va dir.

—Com pot el pare estimar una altra dona que no sigui la mare? —remuga.

—Ja t'ho vaig dir. Els grans són ben estranys.

—I a sobre han llogat un pis a la Vila Olímpica!

El pare li va deixar decorar el seu dormitori al pis nou i li va regalar la col·lecció de Tintín de quan ell era petit. La Clàudia va voler els mobles de color groc, el seu preferit. Al principi d'anar-hi, però, s'hi sentia estranya, com a l'apartament de l'Escala per vacances; l'habitació era bonica, però no era casa seva i li costava agafar el son. Va ser llavors quan va començar a llegir els còmics de Tintín fins

que s'adormia. Un dia, n'hi va deixar un al Roc i també li va encantar; des d'aleshores, els devoren.

–I per què has arribat tard? –pregunta el Roc.

–És que, quan ja érem a l'ascensor, he hagut de tornar a buscar la flauta per a la classe d'aquesta tarda. Ah, i de pas he agafat el *Tintín al Tibet* per deixar-te'l.

La mestra pica de mans per cridar-los l'atenció:

–Vinga, tothom a punt.

Es posen en marxa un altre cop. L'escola Rius i Taulet és al capdamunt de la plaça Lesseps, al barri de Gràcia de la ciutat de Barcelona. És una plaça on hi circulen cotxes a totes hores i per on travessen els turistes que van a visitar el Park Güell, la gent que va a la biblioteca, o els qui entren i surten del metro.

Sigui pel que sigui, al voltant de l'escola de la Clàudia i el Roc sempre hi ha molt brogit.

L'entrada del metro queda a dos semàfors de l'escola. Pel camí, el Roc demana a la Clàudia que li guardi l'entrepà a la motxilla. La Clàudia té altres amics, però amb el Roc és especial. Un dels moments estel·lars que recorda amb ell va ser l'experiment de posar una pastilla efervescent dins d'una ampolla d'aigua amb gas i sacsejar-la. El tap va esclatar, va picar contra el sostre i el líquid va sortir de cop. La cuina de casa el Roc va quedar feta un desastre i ells no podien parar de riure mentre la seva mare els escridassava de valent.

L'avi de la Clàudia sovint li explica que, quan ella sigui gran, les persones podran anar i tornar de la Lluna com qui passeja per la Rambla. La Clàudia, quan va en metro, imagina que és una nau plena de passatgers

que ella condueix cap a la Lluna i, en arribar, tothom l'aplaudeix pel bon viatge que han tingut. Llavors es compra una bossa gegant de l·laminadures i se la menja sencera tot fent saltirons entre els cràters del satèl·lit.